

Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκε. Καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· πῶς οὗτος γράμματα οἶδε μὴ μεμαθηκώς; Ἀπεκρίθη οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμῆ, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με· ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ἢ ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ λαλῶ. Ὁ ἀπ' ἐαυτοῦ λαλῶν τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζητεῖ, ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτόν, οὗτος ἀληθὴς ἐστὶ, καὶ ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν. Οὐ Μωϋσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν νόμον; Καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον. Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι;

Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν ἔργον ἐποίησα, καὶ πάντες θαυμάζετε διὰ τοῦτο. Μωϋσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὴν περιτομὴν, οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωυσέως ἐστίν, ἀλλ' ἐκ τῶν πατέρων, καὶ ἐν σαββάτῳ περιτέμνετε ἄνθρωπον. Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωυσέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ!

Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε. Ἔλεγον οὖν τινες ἐκ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν· οὐχ οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι; Καὶ ἴδε παρρησίᾳ λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσι. Μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Χριστός; Ἀλλὰ τοῦτον οἶδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχηται, οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν. Ἐκραξεν οὖν ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγων· κάμῃ οἶδατε, καὶ οἶδατε πόθεν εἰμί· καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα ἀλλ' ἔστιν ἀληθινὸς ὁ πέμψας με, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἶδατε· ἐγὼ οἶδα αὐτόν, ὅτι παρ' αὐτοῦ εἰμι κάκεῖνός με ἀπέστειλεν.

Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι, καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὴν χεῖρα, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς, ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐδίδασκε. Οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν κατάπληκτοι καὶ ἔλεγον, «Πῶς αὐτὸς ξέρει γράμματα, ἀφοῦ δὲν ἐσπούδασε;». Ἀπεκρίθη τότε εἰς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς, «Ἡ διδασκαλία μου δὲν εἶναι δική μου, ἀλλὰ ἐκείνου πού με ἔστειλε. Ἐάν θέλῃ κανεὶς νὰ κάνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θὰ γνωρίσῃ ἐάν ἡ διδασκαλία μου προέρχεται ἀπ' αὐτόν ἢ ἂν ἐγὼ μιλῶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Ἐκεῖνος πού μιλεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ζητεῖ τὴν δικήν του δόξαν, ὅποιος ὅμως ζητεῖ τὴν δόξαν ἐκείνου πού τὸν ἔστειλε, αὐτὸς εἶναι ἀληθὴς καὶ δὲν ὑπάρχει σ' αὐτόν ψεῦδος. Δὲν σᾶς ἔδωκε ὁ Μωϋσῆς τὸν νόμον; Καὶ ὅμως κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν ἐκτελεῖ τὸν νόμον. Διατὶ ζητᾶτε νὰ με σκοτώσετε;».

Ἀπεκρίθη ὁ λαός, «Δαιμόνιον ἔχεις. Ποιὸς ζητᾶ νὰ σὲ σκοτώσῃ;». Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἐνα ἔργον ἔκανα καὶ εἴσθε ὅλοι κατάπληκτοι γι' αὐτό. Ὁ Μωϋσῆς σᾶς ἔδωκε τὴν περιτομὴν – ὅχι ὅτι αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν ἀλλ' ἀπὸ τοὺς πατέρας – καὶ τὸ Σάββατον περιτέμνετε ἄνθρωπον. Ἐάν λοιπὸν ἓνας ἄνθρωπος περιτέμνεται τὸ Σάββατον, διὰ νὰ τηρηθῇ ὁ νόμος τοῦ Μωυσέως, ὀργίζεσθε ἐναντίον μου διότι ὀλόκληρον ἄνθρωπον ἔκανα ὑγιῆ τὸ Σάββατον;

Μὴ κρίνετε κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα ἀλλὰ νὰ εἴσθε δίκαιοι εἰς τὰς κρίσεις σας». Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἱεροσολυμίτας ἔλεγον, «Δὲν εἶναι αὐτὸς πού ζητοῦν νὰ σκοτώσουν; Καὶ νὰ, μιλεῖ δημοσίᾳ καὶ δὲν τοῦ λέγουν τίποτε. Μήπως ἐνόησαν πραγματικὰ οἱ ἄρχοντες ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός; Ἀλλὰ γι' αὐτόν ξέρομεν ἀπὸ ποῦ

εἶναι, διὰ τὸν Χριστὸν ὅμως, ὅταν ἔλθῃ, κανεῖς δὲν θὰ ξέρῃ ἀπὸ ποῦ εἶναι». Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησε δυνατὰ, καθὼς ἐδίδασκε εἰς τὸν ναόν, καὶ εἶπε, «Μὲ ξέρετε καὶ ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶμαι· καὶ ὅμως δὲν ἔχω ἔλθει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔστειλε εἶναι ἀληθινός, καὶ αὐτὸν ἐσεῖς δὲν τὸν ξέρετε. Ἐγὼ τὸν ξέρω, διότι εἶμαι ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε».

Ἐζητοῦσαν τότε νὰ τὸν πιάσουν ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἔβαλε χέρι ἐπάνω του, διότι δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμῃ ἡ ὥρα του.